

Complicat conte nadalenc

Jesús Serrano Pons

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Vint-i-quatre. Un dia més i Nadal.

Pujo al tren per així poder tornar a casa per tal de passar les vacances hivernals a l'entorn familiar, fent cas del tradicional *jingle* d'*El Almendro* (els tios fa més de trenta anys que repeteixen el mateix esgotador eslògan). Cerco un bon lloc al vagó i tracto de posar-me còmode en un gris seient de *skai* vuitanter de tercera divisió, que algun modern i agosarat dissenyador ha estat capaç d'endossar a la RENFE com la cosa més *cool* del món. Fullejo per cinquena vegada les primeres pàgines d'aquella maleïda novel·la negra sueca, farcida de detectius amb noms impronunciabls sorgits del catàleg d'*Ikea*, intentant no defraudar la immensa confiança dipositada en el meu criteri lector per una "*amiga de l'ànima*" que m'ha deixat, així de passada, com qui no vol la cosa, unes lapidàries frases incendiàries:

—Aquest cop l'he encertada. Segur que t'agradarà. Ja em contaràs.

El repetitiu i monòton sotragueig de l'atrotinat tren de mitjana distància em fa venir una soporífera sonada que em situa en un estat de vigília al bell mig de dos mons: un real, ple de dubtes i foscos, i un altre d'onírica fantasia, ple de realitats més clares i diàfanes que la pròpia llum del dia.

—Òstic! (quan dic això pareixo una beata de les de missa diària). Finalment la son m'ha vençut. No sé quanta estona he dormit. M'haurà vist algú? penso mentre obro un poc l'ull esquerre fent una ràpida mirada controladora al meu voltant per observar com tot es manté inalterable al mateix lloc: la motxilla al prestatge, la bitlleta a la

butxaca, la jaqueta al meu costat i l'avorrit llibre suec mig obert entre les mans.

L'enregistrada veu intermitent i metàl·lica d'una senyora, a qui tant sembla fotre-se-li la informació donada, interromp el discurs dels meus pensaments mentre ens anuncia la propera arribada a Tarragona, estació on restarem aturats una breu estona per avaria a la catenària (mai no he sabut què coi significa aquesta paraula).

—Preguem disculpen aquestes molèsties alienes a la companyia.

Aprofito l'aturada per tal d'acudir als *higiènic*s serveis ferroviaris acuitat per una peremptòria incontinència urinària (la cervesa de l'entrepà del matí no m'ha provat gaire) i, en tornar, em sorprèn la presència al davant del meu seient d'un senyor assegut llegint despreocupadament el diari. Educat, li demano disculpes i ell em deixa passar amb un senzill gest de cortesia; tot seguit, torno a prendre el meu lloc disposant-me a continuar amb la meua rutina *lecto-dormidora*.

Per sort aquest cop l'avaria ha estat fugaç i la maquinària del tren torna a posar-se, farragosament, en moviment. El mal ja està fet. No puc tornar a agafar la sonada. Aquella pèrfida aturada m'obligarà a reprendre per sisè cop la lectura de la insuportable negra novel·la bàltica.

L'avorriment i la curiositat em poden i, mentre simulo la meua activitat lectora, no puc deixar de fer una breu ullada investigadora (no, si finalment la infructuosa lectura del llibre farà sortir el Kurt Wallander de tres al quart que tinc dintre meu), mirant de dalt a baix observant a l'individu que s'ha assegut al meu davant.

—Per l'amor de Déu! Quin tros d'home! D'on ha sortit això? xiscla embogida la meua ment fent-me ressonar el cap mentre, de portes enfora, em faig l'interessant tornant a mirar el llibre en un inútil intent de mantenir-me ocupat per tal de no esclatar en una combustió espontània causada per la propera presència d'aquell espècimen sublim del gènere masculí.

No conec massa bé les teories nietzschianes del superhome però segurament deuria referir-se a algú com el meu company de viatge: alt, amb les faccions perfectes d'un déu grec, musculat però no d'una manera excessiva, amb els quaranta acabats de complir, impecablement mudat amb un vestit dels bons, una bonica cabellera fosca perfectament tallada emmarcada per uns incipients rivets platejats i propietari d'uns ulls del color gris de l'oceà quan amenaça mal temps que es creuen, per un fugaç instant, amb els meus. Aquest breu lapse d'encreuament visual provoca que, de sobte, em faci molt petit i em mimetitze amb l'horrible *pseudopell* grisa que entapissa els *ultramoderns* seients ferroviaris.

Inspiro profundament en un inútil intent de recuperar el componiment perdut, però, en alenar, m'arriba la seua olor corporal, una aroma embogidora, barreja de tabac, fusta molla i almesc que m'embolcalla l'ànima provocant un carrusel d'emocions capaç de fer trontollar la meua imatge de despreocupat jove de capital d'aquells *sobradament preparats* amb modernes ulleres de pasta, cabells acuradament despentinats i *look* amb el just toc de desendreçament.

Aquell home desprèn un no sé què que m'atrau fatalment fent-me desitjar-lo d'una manera gairebé esbojarrada. Lluito inútilment tractant de cercar la forma d'alliberar-

me del seu magnetisme personal, però només ho faig per així tractar d'observar-lo encara millor i ara és quan m'adono de la subtil presència, al seu costat, d'un maletí negre d'aquells dels metges de tota la vida.

—Quina llàstima que els doctors així no tinguin cobertura per part de la Seguretat Social!

Voldria poder dir alguna cosa interessant, qualsevol frase genial colpidora capaç d'impressionar-lo, fent-lo caure directament als meus braços perdudament enamorat de la fantàstica intel·ligència del meravellós i sofisticat noi assegut al seu davant, però dels meus llavis només sorgeixen ximpleries absurdes sobre el temps i les properes festes nadalenques a les quals el *superdoctor* em respon monosil·làbicament (per mera cortesia) només pronunciant més de dues frases seguides per dir-me que aquesta és la seua parada i desitjar-me, alhora, unes bones festes.

El veig alçar-se, agafar el maletí i donar-me l'esquena (Déu meu, quin darrere!), mentre camina amb seguretat i elegància pel trontollant i insegur passadís d'un vagó de tren que encara continua movent-se oscil·lant.

Penso a dir-li, en un darrer intent desesperat, alguna colpidora frase de comiat que eviti la fugida de l'home de la meua vida, però tinc els llavis segellats per l'emoció de la seua marxa i noto com el meu cor s'esquerda en una ferida amorosa que necessitarà l'aplicació d'una tireta de més d'un pam per part del meu estimat doctor.

Observo pel vidre de la finestra com una dona i uns nens, també força guapos corren en la seua direcció per tal d'abraçar-lo i donar-li la benvinguda mentre l'obsequien amb uns detalls festius fets a la classe de plàstica d'alguna

escola privada dels voltants. Tots quatre formen un idíl·lic quadre nadalenc que, definitivament, fa esclatar el meu cor en mil petits bocins formant un trencaclosques impossible de recompondre que, ben segur, amargarà els dolços i torrons que la meua mare haurà preparat acurada i amorosament per tal d'amenitzar les nostres familiars taules de Nadal i Sant Esteve.

-Tornaré a capficar-me per setè cop en la lectura de la *infumable* novel·la negra sueca a veure si així m'oblido del meu dissortat enamorament. Amposta no deu quedar gaire lluny.

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

